

Een dag naar de Langstroate

In latere jaren ging Vader elk jaar een dag naar het Groonland en de Langstroate, en ik herinner mij een dag in Juni van het jaar 1918 dat ik mee mocht. Met prachtig weer in de morgen gaan wij op Holten aan en vandaar richting Markelo tot bij de Poppe, waar we rechtsaf gaan op Groonland aan, en komen wij bij Haarman, waar Mijemeuie blij is dat oonze Jan daar is, Willemoom is nog op het land. Eutemeuie, de Moeder van Willemoom, is eerst erg weemoedig, en dan komen de waterlanders, en Willemoom zegt: " Hé Moo, wat bij now toch un kwakert", maar later als ze weer op dreef is kan ze nog goed haar woordje doen en kwebbelt honderduit. Vader praat met Willemoom en Mijemeuie, het is nog in de oorlogsjaren, over een beetje rogge voeren aan de kippen, wat niet mocht, en hoe ze een geheime voerplaats hiervoor hadden in de lindeboom.

Met de middag komen de schoonzoon Berend Jan en Jenneken, de dochter, ook thuis, en dan gaan wij aan tafel. Willemoom vertelt nog dat er iemand (ik ben de naam vergeten) in een eigen gebouwde hut in het bos woonde. Na de middag gaat Willemoom nog even met ons naar de kamp om de veldgewassen te zien, want dit was altijd de gewoonte als men visite had, ze moesten ook het vee en de varkens bekijken. Daarna drinkt Vader nog een borreltje, en ik wordt een beetje verwend door Mijemeuie, ook misschien wel omdat ik naar haar Vader vernoemd ben, en dan gaan we op Janzers aan. We komen langs Haar Jan Albert, de Lechtmissen, en dan over Stroeks kamp, en Toone Vosman is bij de schuur aan het zeisharen, Vader praat nog even met hem. In de steege bij Janzers zijn de neefjes, de tweeling Bosschers van Roolfs, aan het graven met nog een vriendje, die maken daar een onderaards hol in de sloot, en ze vragen: "Janoom kom ie ok nog effen bij oons?", maar Vader zegt dat het dan te laat wordt. Vader zei, dat als er 's winters plotseling veel sneeuw smolt, dat dan het water van de Zoerbarg afliep, en de steege dan onder water liep. Dat hebben wij gezien in een van die strenge oorlogswinters, dat op 13 Maart de dooi inviel en we 's avonds de steege niet meer doorkonden.

Toen we bij Janzers kwamen, was Jannemeuie ook al blij dat oonze Jan, zo noemde ze Vader nog altijd, daar was. Jannemeuie zag heel slecht en was latere jaren helemaal blind, de dochter Dina was toen al getrouwd met Jan van de Bosscher, hun zoontje Hendrik was toen zo'n half jaar oud, en die is nu al gemeenteraadslid. Na wat gepraat te hebben, ging Gerrit Hendrikoom nog met ons in het land kuieren, het was toen begin Juni, hij wees ons hoe die nacht de aardappels en de boontjes bevroren waren. Ja, in de Deventer karmsewewke (eerste week van Juni) gebeurt het vaak dat er nachtvorsten zijn. Dan kan het zo droevig zijn als alles er zo mooi voorstaat en er in één nacht zoveel schade wordt aangericht.

Daar dichtbij is Brenders Hendrik Jan aan het beestvoer meejen (grasmaaien) en hij roept al van ver: "Ha doar hewe Stroeks Jan." Vader praat even met de oale noaberjonge, en dan worden de oude herinneringen nog eens weer opgehaald.

Hendrik Jan woonde met zijn zuster Miete op de Brender, een typisch boerderijtje met laag dak, en een raam met daarnaast de boavenduure en aan weerszijden van raam en boavenduure nog een klein raampje. Voor het huis de put, en van achter de achterdeur met onderschoer. Een heel oud boerderijtje waarvan het dak in de midden begon door te zakken. De Brender is nu ook al helemaal verdwenen, evenals zo vele, en het is maar goed dat men nu nog tracht te behouden wat er nog over is.

Op de terugweg zien we nog in de verte het Rietberg waarvan Vader wel eens vertelde, dat ze vroeger hier inkwartiering van soldaten hadden gehad, en of het nu aan Rietberg lag of aan de soldaten, maar naar de zin was het hun niet geweest, en toen ze weggingen hadden ze gezegd: "God zal jou rietbergen." Verder komen we langs Brookhuus, waar Vader nog even praat met zijn dienstkameraad, en halen Vader en Gerrit Janoom nog even de oude herinneringen weer op.

Als we dicht bij Holten komen, zijn ze op Zaanverskamp al aan het hooien. Hier moet ik mij over verwonderen, want daar zijn ze bij ons nog lang niet aan toe. Dan komen we langs Bouwhuusmulle, die veelal het Reetmulleke werd genoemd in Holten. Vader vertelde, dat de Dominee in de leere (catechesatie) aan een jongen had gevraagd, wie of zijn naasten waren, en prompt had hij gezegd: "Gait Timmers, het Reetmulleke en van

Zaanten", en hij bedoelde hiermee zijn naaste bureu, en kon maar niet begrijpen hoe ze hier zo om moesten lachen.

Als we in Holten door het darp komen zit ten veel mensen buiten van de mooie zomeravond te genieten. Wij gaan naar huis, en ik ben weer vele indrukken rijker geworden, na deze mooie dag naar de Langstroate.